

narkiewicz-jodko

JERZY NARKIEWICZ-JODKO

Jerzy Narkiewicz-Jodko urodził się 20 marca 1936 roku w Stambule. W Turcji jego ojciec Stanisław pełnił funkcję sekretarza polskiej ambasady w Ankarze, kontynuując dyplomatyczne tradycje stryjecznego brata dziadka Witolda Narkiewicza-Jodko, współpracownika Józefa Piłsudskiego. Karierę dyplomatyczną ojca przerwała śmierć w Oświęcimiu upamiętniona na zbiorowej tablicy pracowników Ministerstwa Spraw Zagranicznych przy wejściu do gmachu, w Warszawie. Brat ojca Janusz — żołnierz pancernernej brygady Generała Maczka — zginął podczas walk w Normandii. Jerzego wychowywała matka Maria Eleonora z Sądzińskich z kresowej rodziny na Besarabii, gdzie kultywowano polskie osiągnięcia naukowe i społeczne.

Jerzy od lat szkolnych interesował się radiotechniką, co sprawiło, że Maria Dąbrowska uwieczniła go w swoich *Dziennikach*, gdy naprawił Jej uszkodzony radiodbiornik. Mieszkał wtedy w Komorowie koło Pruszkowa, gdzie w 1954 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Kościuszki.

Przy wyborze studiów myślał nie tylko o elektronice, ale i o fizyce, pamiętając o Konstantym Narkiewicz-Jodko, alpinście, geofizyku specjalizującym się w badaniach promieniowania kosmicznego.

W 1960 roku ukończył Politechnikę Warszawską na Wydziale Łączności (później Elektroniki) ze specjalizacją Elektroakustyka, gdzie w Katedrze profesora Ignacego Maleckiego istniały duże możliwości podejmowania interdyscyplinarnej tematyki prac doktorskich.

Wynikało to z zaangażowania Profesora w rozwój Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk.

Do 1969 roku Jerzy Narkiewicz-Jodko pracował jako asystent profesora Ignacego Maleckiego. W tym też roku obronił na Politechnice Gliwickiej pracę doktorską *O pewnym problemie w akustyce cieczy. Z akustyki molekularnej związanej z rozchodzeniem się fal ultradźwiękowych w mieszaninach, w aspekcie własności lepko-sprężystych materiałów*. Uzyskał tam tytuł doktora nauk technicznych.

Jako adiunkt w Zakładzie Elektroakustyki Instytutu Radioelektroniki prowadził opracowany przez siebie wykład „Miernictwo ultradźwiękowe” oraz „Podstawy elektroakustyki” w zastępstwie profesora Ignacego Maleckiego, powołanego na stanowisko dyrektora UNESCO ds. polityki naukowej w Paryżu.

Słowa kluczowe

- elektroakustyka
- technika ultradźwiękowa
- ochrona przed hałasem

N

Kierując Pracownią Ultradźwięków w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej Jerzy Narkiewicz-Jodko kontynuował badania rozpoczęte w pracy doktorskiej z fizykami na Politechnice Śląskiej. Prace te były rozwijane dzięki współpracy z zespołami z IPPT PAN. Pozwoliło to na opracowanie i budowę cyfrowego miernika prędkości fal ultradźwiękowych SA-1000 (działającego na zasadzie krążącego impulsu — *Sing-around*), a następnie — różnych modeli deflektorów światła laserowego.

Jerzy Narkiewicz-Jodko uczestniczył też w różnych pracach związanych z pomiarami i zwalczaniem hałasu w zakładach przemysłowych, m.in. w hutach na Śląsku, w przepompowniach Rurociągu „Przyjaźń”, w transporcie kolejowym, drogowym oraz budownictwie.

W latach 1973–1974 pełnił funkcję prezesa Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Akustycznego. Jest także rzeczoznawcą Stowarzyszenia Elektryków Polskich, autorem 65 różnego rodzaju opracowań naukowych i technicznych, w tym 14 opublikowanych i wygłoszonych na międzynarodowych i krajowych konferencjach i seminariach. W latach 1974–1975 pełnił funkcję Przewodniczącego Rady Związku Nauczycielstwa Polskiego w Instytucie Radioelektroniki, a po powstaniu „Solidarności” dołączył do tego Związku. Był siedmiokrotnie nagradzany, w tym w 1977 roku Nagrodą Zespołową Ministra III stopnia za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze.

W latach 1981–1985 pracował na Uniwersytecie w Tlemcen w Algierii jako *visiting professor*, prowadząc wykłady, ćwiczenia i prace dyplomowe w języku francuskim.

Po powrocie został zaangażowany do udziału i prowadzenia jednego z zespołów Komisji Dyscyplinarnych ds. Studentów przy Rektorze Politechniki Warszawskiej.

W 1992 roku uczestniczył we Francji w Lyon w Kongresie i warsztatach naukowych z aktywnej redukcji hałasu i drgań; tematykę tę

rozwijał następnie w Instytucie, głównie w pracach dyplomowych.

Około 2000 roku rozpoczął działalność dydaktyczną związaną z psychoakustyką — na Politechnice, w Studium Techniki Teatralnej i w Policealnym Studium Medycznym dla protetyków słuchu.

Zainteresowania naukowe Jerzego Narkiewicza-Jodko dotyczą przede wszystkim elektroakustyki, biernej i aktywnej redukcji hałasu oraz zjawisk fizycznych towarzyszących propagacji fal akustycznych i ich wykorzystania w miernictwie właściwości materiałów konstrukcyjnych. Zajmował się także emisją akustyczną wywołowaną naprężeniami mechanicznymi oraz rozkładami pól akustycznych w akwenach. Prowadził też grant *Opracowanie metod numerycznego obliczania promieniowania powierzchniowych źródeł akustycznych*.

W ostatnich latach prowadził wykłady z przedmiotów „Podstawy elektroakustyki”, „Głośniki i obudowy głośnikowe” oraz „Podstawy urządzeń głośnikowych”, uwzględniając najnowsze komputerowe metody ich projektowania i pomiaru.

Jerzy Narkiewicz-Jodko był opiekunem naukowym wielu studentów w pracowniach problemowych i dyplomowych.

W Lidze Walki z Hałasem oprócz konsultacji społecznej pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Oddziału Warszawskiego.

Jako wieloletni mieszkaniec Podkowy Leśnej, od 1995 roku sprawował tam funkcję prezesa Stowarzyszenia Gospodarność i Praworządność, aż do jego rozwiązania, starając się inspirować i wspierać działania na rzecz ochrony środowiska.

Niezawodowe zainteresowania turystyczno-sportowe to żeglarstwo, narciarstwo, a kulturalne — historia krajów basenu Morza Śródziemnego, teatr oraz muzyka symfoniczna i jazz.

